

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.162 van 26 november 2001
in de zaak A. 105.192/IX-3057.**

In zake :

1. Karel VAN HOOREBEKE,
2. Geert BOURGEOIS,
die woonplaats kiezen bij
advocaat F. JUDO,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Begroting,
2. de minister van Binnenlandse Zaken,
3. de minister van Ambtenarenzaken,
4. de minister van Justitie,
de ministers sub 2, 3 en 4
kiezen woonplaats bij
advocaten D. D'HOOGHE, S. SOTTIAUX en I. VOS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-57, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Karel VAN HOOREBEKE en Geert BOURGEOIS op 28 mei 2001 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de artikelen XII.VII.28 tot XII.VII.31 en de daarbij horende bijlage 14 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (afgekort: RPPol);

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de tweede, derde en vierde vertegenwoordiger van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JUDO, die verschijnt voor verzoeker, van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de eerste vertegenwoordiger van de verwerende partij, en van advocaten S. SOTTIAUX en I. VOS, die verschijnen voor de tweede, derde en vierde vertegenwoordiger van de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de beide verzoekers lid zijn van de Kamer van Volksvertegenwoordigers; dat zij, met verwijzing naar hun functioneel belang, de schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen van hoofdstuk III -"De Talen"- van Deel XII, Titel VII -"Overgangsbepalingen met betrekking tot deel VII van dit besluit"-; dat die bepalingen betrekking hebben op de vaststelling van de gelijkwaardigheid van de niveaus van taalkennis ingesteld door de wet op het gebruik van de talen in het leger en de bestuurstaalwet (artikel XII.VII.28), op het verder afwerken, door leden van de rijkswacht, van de aangevangen taal-examencyclus, bedoeld in de wet op het gebruik der talen in het leger (artikel XII.VII.29), op het instellen van een vermoeden van de vereiste taalkennis door leden van de politiediensten die hun standplaats in het buitenland hebben (artikel XII.VII.30) en op het -onder bepaalde voorwaarden- behoud van de betrekking, ook indien het nieuwe ambt behoort tot een dienst waarvoor de bestuurstaalwet een zekere kennis van een andere taal vereist (artikel XII.VII.31);

Overwegende dat de verzoekers van oordeel zijn dat hun prerogatieven als lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers geschonden zijn

doordat de bestreden bepalingen de bevoegdheid en de rechten van het orgaan waar zij deel van uitmaken miskennen; dat zij als middel aanvoeren dat met de bestreden bepalingen de Koning regels vaststelt betreffende het taalgebruik in het kader van handelingen van het openbaar gezag terwijl de Grondwet die bevoegdheid uitdrukkelijk voorbehoudt aan de wetgever;

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekers hun situatie vergelijken met de in het arrest nr. 82.791 van 8 oktober 1999 inzake J. CEDER en G. ANNEMANS behandelde problematiek waarin de betrokkenen verwezen naar "de omvang van de gevolgen in het rechtsverkeer die de bestreden beslissing heeft"; dat zij van oordeel zijn dat zulks ook op hun geval van toepassing is aangezien de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot "examens, mutaties en benoemingen" waarvan de gevolgen zo al niet onmogelijk dan toch in ieder geval moeilijk ongedaan gemaakt zullen kunnen worden; dat zij vervolgens stellen dat de bestreden beslissing "op onherstelbare wijze de geloofwaardigheid van het parlement en van zijn leden (schaadt)" aangezien de indruk wordt gewekt dat de uitvoerende macht zich daden kan veroorloven die de grondwet aan de wetgevende macht voorbehoudt; dat zij van oordeel zijn dat dergelijk verlies aan geloofwaardigheid niet zinvol hersteld kan worden door een vernietigingsarrest dat "mogelijkerwijze pas na lange tijd zal tussenkomen"; dat zij daaraan toevoegen dat, in geval de Raad van State de bestreden bepalingen niet schorst, de uitvoerende macht "zich gesterkt (kan) voelen" terwijl zij zich tegenover de publieke opinie en hun kiezers zullen moeten verantwoorden "over hun ogenschijnlijk verlies aan invloed";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt wat volgt: er kan geen rekening gehouden worden met een nadeel dat de verzoekers niet persoonlijk ondergaan, wat het geval is met de verwijzing naar de gevolgen die het bestreden besluit kan hebben op het vlak van examens, mutaties en benoemingen; in het arrest nr. 82.791 zijn de gevolgen in het rechtsverkeer gekoppeld aan de ontstentenis van wetgeving in de betreffende

materie, maar in dit geval is in artikel 184 van de Grondwet bepaald dat de wetgever vóór 30 april 2002 stelling moet nemen over de essentiële bepalingen van het statuut van het politiepersoneel; artikel 19 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten heeft de Koning uitdrukkelijk gemachtigd om, voor de leden van de rijkswacht, de gelijkwaardigheid vast te stellen tussen de taalkennis waarvan zij doen blijken op grond van de wet op het gebruik van de talen in het leger en de taalkennis vereist door de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken en dus kunnen de verzoekers niet ernstig beweren dat de geloofwaardigheid van het parlement en van zijn leden aangetast wordt; in ieder geval heeft eerste verzoeker in de kamercommissie die de wet van 27 december 2000 heeft voorbereid de machtingingsbepaling van artikel 19 mee goedgekeurd en is hij aldus zelf mede verantwoordelijk voor het mogelijk verlies aan invloed waarop hij zich nu beroept;

3.3. Overwegende dat verzoekers hun vordering steunen op hun functioneel belang als lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, meer bepaald op de miskennis van hun prerogatieven doordat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden bepalingen de bevoegdheid van het orgaan waar zij deel van uitmaken, heeft miskend en zij er dus niet hebben kunnen over beraadslagen; dat dergelijk beperkt belang doorwerkt op het vlak van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat enkel rekening kan gehouden worden met het nadeel dat specifiek verbonden is met de miskennis van dat prerogatief;

3.3.1. Overwegende dat, daargelaten de vraag of het nadeel, verbonden met eventuele moeilijkheden die het politiepersoneel zal ondervinden wanneer gewacht moet worden op een vernietigingsarrest, wel rechtstreeks verbonden is met de schending van de prerogatieven van verzoekers evenals de vraag of de verzoekers wel voldoende concreet aantonen waarom het, na de vernietiging van de hier bestreden vier artikelen uit het RPPol, zeer moeilijk zal zijn om de inmiddels ontstane situaties recht te trekken, zij in ieder geval dat nadeel niet persoonlijk ondergaan;

3.3.2. Overwegende dat verzoekers hun nadeel ook leggen enerzijds in de beknotten van de geloofwaardigheid, door de uitvoerende macht, van de Kamer en van henzelf en anderzijds in de verantwoording die zij aan de publieke opinie en hun kiezers zullen moeten geven over hun teloorgegangene invloed; dat zij met een

schorsing beogen te bewerkstelligen dat de Kamer van Volksvertegenwoordigers spoedig zal kunnen beraadslagen over de aangelegenheid;

3.3.2.1. Overwegende dat aangenomen wordt dat een moreel nadeel afdoende hersteld wordt door de vernietiging van het besluit waarvan de schorsing wordt gevorderd, tenzij de verzoeker aantoont dat in zijn geval bijzondere omstandigheden een onmiddellijk optreden van de Raad van State verantwoorden; dat de verzoekers het bestaan van dergelijke bijzondere omstandigheden niet concreet bewijzen, dat zij als lid van de Kamer trouwens de mogelijkheid hebben om de regering te ondervragen en op die wijze hun standpunt over de onderscheiden bevoegdheid van de wetgevende en de uitvoerende macht onder de aandacht van de publieke opinie en hun kiezers te brengen;

3.3.2.2. Overwegende bovendien dat de eerste bestreden bepaling (artikel XII.VII.28) een rechtsgrond vindt in artikel 19 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, dat de Koning gemachtigd heeft om "bij wijze van overgangsrecht" de gelijkwaardigheid te bepalen tussen de taalkennis die de leden van de rijkswacht bezitten overeenkomstig de wet op het gebruik van de talen in het leger en de taalkennis bedoeld in de bestuurstaalwet en dat de beide verzoekers bij de totstandkoming van die wet betrokken zijn geweest;

Overwegende ook dat, krachtens de overgangsbepaling opgenomen in artikel 184 van de Grondwet, de wetgever vóór 30 april 2002 de door de Koning vastgestelde essentiële elementen van het statuut van het politiepersoneel moet bekrachtigen; dat de verzoekers dienvolgens, in de mate dat de bestreden bepalingen als een essentieel element van het statuut worden beschouwd, op dat ogenblik hun prerogatieven ten volle zullen kunnen uitoefenen;

3.3.3. Overwegende dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat het onttrekken van de bestreden regelingen aan de beraadslaging in de Kamer van Volksvertegenwoordigers hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.